

Man den siger: „Seg udsætter jo kun mit eget Skind“, men han glemmer, at han ogsaa offer sine Folks Skind, og der er ingen Tvivl om, at mange ældre Skibe, som burde sættes ud af Fart, dog vedblive at fare. Det er det uheldige Forhold, som ligger i selve Skibenes Beskaffenhed; men der er en anden Fare, som fremkommer ved Overlastning, og det er den Slags Usødygtighed, som jeg tror, spiller den største Rolle herillands. Vi havde tidligere en let Konkurrence med andre søfærende Nationer, idet Følgehyren hos os var lav, og Provianten var billig. Men efterhaanden som Priserne have udbjævnnet sig overalt, ere vi komne til højere Proviantpriser og højere Følgehjælp, og Resultatet deraf er, at Concurrencen er besværlig, og den ligefremme Følge af den besværlige Concurrence er da, at man søger at spare saa meget som mulig paa Skibenes Vedligeholdelse og søger at vinde saa meget som mulig ved at overlasse dem. Overlastningen eller Usødygtigheden gaar endog saa vidt, at man har et Exempel paa, at et Skib er sunket, inden det er kommet ud af Havnene. Altsaa, vi have her ikke Ret til at tro, at vi ere fri for Farer i den Henseende. Jeg skal villig indrømme, at dette staar udtalt i Motiverne, idet det udtryffeligt der er anført, at man ikke kan betragte Spørgsmaalet om usødygtige Skibe hermed som udtømt; men jeg vil gaa videre og sige, at vi kun have lige nippet til det, vi have endnu en lang Vej at gaa, og det er netop det, der ængster mig, at jeg ser i Motiverne, at den ærede Minister udtaler, at det vil tage Tid. Det er sikkert nok, at det vil tage Tid; men jeg er bange for, at det kan komme til at tage alt for megen Tid. Jeg beder ærede Medlemmer ingenlunde misforstaa mig, jeg har hverten til Hensigt at komme med Bebrejdelser eller Anker imod det ærede Ministerium i sin Helhed eller imod en enkelt Minister, det er saa sjernt som Noget fra min Tanke; men jeg vil søge at paavise, hvorfor det maa tage lang Tid. Vore Søfartsforhold fortere under en hel Del Ministerier — naar jeg undtager Kultusministeriet, have alle de andre Ministerier dermed at gjøre. Det er den organiske Feil med Hensyn til Ordningen af vore Søfartsforhold, som gjør mig meget ængstelig med Hensyn til den Tid, vi kunne komme til at vente, inden der træffes de hensigtsmæssige Foranstaltninger, som jeg tillægger meget stor Betydning. Indenrigsministeriet har to Kontorer, som beskæftige sig med Søfartsager, Justitsministeriet har ligeledes, hvis jeg ikke tager feil, to Kontorer, Finantsministeriet i det Mindste eet, og Udenrigsministeriet har Konsulatsforretningerne, Marineministeriet har endelig en Del Søfartsager, og det er det eneste Ministerium, som kan siges at raade over virkelig sagkyndige Kræfter. I de andre Ministerier ere Søfartsforholdene, som Sagen nu er ordnet, indblandede med en Masse heterogene Bestanddele,

der gjøre det fuldstændig umuligt, navnlig naar der tages Hensyn til det ringe Antal af overordnet Personale, at Kontorchefer endfide Departementschefer kunne have noget fortrøstligt Kendskab til Sager som disse. Selv den dygtigste Kontorchef, den mest samvittighedsfulde Departementschef formaar ikke, idet han ganske sauner Forkundskab, at sætte sig saaledes ind i disse Sager, at han med Bestemthed kan dømmes derom. Resultatet er, at man arbejder saa at sige i alle Søfartslove, undtagen dem, der ere emanerede fra Marineministeriet, med Sagkyndige, som ere kaldte til Hjælp andre Steder fra. Man maa ty til Sagkyndige saasom Navigationsdirektøren, Grosferesocietetskomiteen, Skipperforeningen, Foreningen til Søfartens Fremme osv. osv. Det er disse frivillige tekniske Raadgivere, som levere Hovedmaterialet til alle vore Søfartslove, og det maa erkjendes, at de temmelig saa Love, vi have om dette Emne, ere ganske hensigtsmæssige. Men jeg kommer tilbage til den langsomme Forretningssgang og til den ringe Udbygning, der er til, at Love, som vi maa ønske fremmede, ville blive det hurtigt nok. Det maa indrømmes, at naar de enkelte tekniske Konsulenter have afgivet deres Betænkning, maa Ministeriet behandle denne, men saa griber paa den anden Side en Del af Loven ind i Sager, som fortere under andre Ministerier, og saa skal der foregaa en Forhandling og Korrespondance fra Ministerium til Ministerium, og alt dette vil tage megen Tid. Det er derfor heller intet Under, at enhver Lov Søfartsloven vedkommende er meget længe undervejs. Jeg veed, at hvad Justitsministeriet specielt angaar, søger det at modarbejde disse Uanfærligheder. Dette Ministerium har i 1870 nedsat en Kommission med det Hverv at sprede Lys over Søfartsforholdene, men Kommissionen, som tæller mange fremragende Jurister, og som arbejder med stor Dygtighed, har vistnok en Mennefskaalders Arbejde for sig. Ville ærede Medlemmer have et detailleret Bevis for, hvor vanskeligt det er at komme hurtigt til Ende med disse Sager, behøve vi ikke at søge Beviset udenfor Salen, vi have dem i den her foreliggende Lov. Det vil forekomme Enhver uforsyndeligt, men det forholder sig dog saa, at en Lov som denne, der kun handler om en enkelt Bestemmelse med Hensyn til Skibes Registrering, har været 11; jeg beder om Forladelse, 9 Maanedes undervejs til Rigsdagen, inden den i sin nærværende Skikkelse blev forelagt. Hvorledes det er gaaet til, skal jeg ikke indlade mig paa bestemt at sige; jeg nævner den Overbevisning, at den ærede Indenrigsminister, som nu har Sagen i sin Haand, har stænket den sin største Interesse. Men hverten Indenrigsministeriet eller de andre Ministerier have havt det i deres Magt at skaffe Loven hurtig fremad, efter min Gissning paa Grund af de uheldige administrative Forhold. Naar ærede Medlemmer ville betragte Loven, ville de se, at den i visse Retninger kan betragtes som en